

ankaŭ estas nova.”

Ŝi indikis la lastan kaj plej junan el siaj filoj. Li estis alta, malgrasa, kaj malgracia, kun lentugoj, grandaj manoj kaj piedoj, kaj longa nazo.

“Jes,” diris Hari. “La ĝeno estas — tio estas, mi ne scias kiel — ”

“Kiel eniri la kajon?” ŝi diris afable, kaj Hari kapjesis.

“Ne zorgu,” ŝi diris. “Vi simple devas marŝi rekte kontraŭ la barilo inter la kajoj naŭ kaj dek. Ne haltu kaj ne timu, ke vi kraŝos kontraŭ ĝi, tio tre gravas. Prefere fari la aferon trotante, se vi nervoziĝas. Do iru, iru nun antaŭ ol Ron.”

“E — bone,” diris Hari.

Li turnis sian ĉareton kaj fiksrigardis la barilon. Ĝi aspektis tre solide.

Li komencis marŝi kontraŭ ĝi. Homoj ŝancelis lin dum ili hastis al la kajoj naŭ kaj dek. Hari paŝis pli rapide. Li estis kolizionta rekte kontraŭ tiu barilo, kaj tiam li estos embarasata — kliniĝante antaŭen sur sian ĉareton, li komencis galopi — la barilo proksimiĝis pli kaj pli — li ne povus halti — la ĉareto rulis senbride — li estas duonmetron for — li fermis la okulojn por la kraŝo —

Ĝi ne okazis... li ankoraŭ kuradis... li malfermis la okulojn.

Skarlata vaporlokomotivo atendis apud kajo plena je homoj. Afiŝo super li sciigis “Porkala Ekspreso 11:00 atm.” Hari rigardis malantaŭ si kaj tie, kie la barilo estis, li vidis arkan pasejon el forĝita fero, kaj sur ĝi estis skribita *Kajo 9¾*. Sukceso!

Fumo de la trajno ŝvebis super la kapoj de la babilanta homamaso, dum katoj ĉiakoloraj serpentis tie kaj ĉi tie inter iliaj kruroj. Strigoj ululis malkontente unu al la alia super la babilado kaj la gratado de trenataj kofroj.

La unuaj vagonoj jam estis plenaj je studentoj, iuj klinantaj sin el la fenestroj por paroli kun siaj familioj, aliaj luktantaj por sidejoj. Hari puŝis la ĉareton laŭ la kajo serĉante liberan sidejon. Li preterpasis rondvizaĝan knabon, kiu diris, “Avinjo, mi denove perdis mian bufon.”

“Ho, *Nevil*,” li aŭdis la maljunan virinon ĝemi.

Knabo kun felthararon estis ĉirkaŭata de malgranda grupo da homoj.

“Lasu nin vidi, Lij, bonvolu.”

La knabo levis la kovrilon de skatolo, kiun li tenis, kaj la homoj ĉirkaŭ li ŝrikis kaj kriis kiam io de interne etendis longan harplenan kruron eksteren.

Hari puŝe malfermis al si vojon antaŭen tra la homamaso, ĝis li trovis neokupitan kupeon proksime al la fino de la trajno. Li unue metis Hedvig internen, kaj tiam komencis kun peno puŝi kaj treni sian kofron kontraŭ la trajna pordo. Li provis levi ĝin supren laŭ la ŝtupojn, sed li apenaŭ povis levi unu flankon, kaj dufoje li faligis ĝin dolorige sur sian piedon.

“Ĉu vi dezirus helpon?” Tiu estis unu el la ruĝharaj ĝemeloj, kiun li